

indtil 1938 for de Byers Vedkommende, hvor man gaar over til Vedtægten og for de andre Byers Vedkommende helt ud i en uoverskuelig Tid, bliver lavest mulig, den Grund synes mig alt for utilstrækkelig.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Den Række Bemærkninger, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg) rettede til mig, giver mig ikke Anledning til noget vidtløftigt Svar. Jeg kan fatte mig særdeles kort. Det ærede Medlem vilde gøre gældende, at der ingen Ting var i Vejen for, og at det var naturligt, at vi her paa denne Lov ændrede Københavns Kommunes Beskatningsforhold, eftersom der dog paa Forslaget foresloges dybt indgribende Ændringer for Købstæderne og Sognekommunerne. Men det er jo netop det, som der ikke gør. Købstæderne og Sognekommunerne ligne efter den bestaaende Lovgivning efter Formue og Lejlighed, og der stilles jo ikke Forslag om nogen Forandring deri. Der opstilles et Forslag om Tilvejebringelse af fælles Skattevedtægter, men Skattevedtægter, som give dem fuld Rummelighed til at ansætte hver Skatteyder som hidtil efter hans Skatteevne og Lejlighed. København har derimod efter sin Skattelov af 1861 ikke Ligning efter Formue og Lejlighed, men en fast Indkomstskat, og dette beholder den. I begge Tilfælde blive vi ved det bestaaende, vi røre ikke ved det her foreliggende Forslag ved Organisationslovene, og jeg skal kun gentage min anbefaling til det høje Ting om at forkaste Ændringsforslaget om her at optage en Omordning af Københavns Kommunes Beskatning, som ikke hører hjemme paa dette Forslag. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds mente, at nu var Købstædernes Glæde over endelig at have Udsigt til at faa Aktieselskaber o. dsl. beskattede og over at faa en mellemkommunal Beskatning fordunklet, nu var den ganske borte, idet der jo samtidig blev gennemført en Merbeskatning af Byernes Befolkning. Men dette er dog absolut en fejl Opfattelse. Her er jo ikke i disse Skattelove Tale om en særlig Merbeskatning af Bybefolkningen. Her er Tale om, at der fremtidig svares en Skat til Staten af enhver Indtægt og Formue, uanset om denne Indtægt eller Formue ligger paa Landet eller i Byerne. Hvor vedkommende bor, vil han komme til at svare sin Skat til Staten af sin Indkomst og sin Formue, og om det viser sig, at der findes flere og større Formuer i

Kjøbenhavn og Købstæderne end paa Landet, det er jo noget, som i og for sig slet ikke angaar denne Sag eller kan give Anledning til Tale om Indførelsen af en Merbeskatning af Byernes Befolkning. Her er Tale om en almindelig Beskatning af Statens Indbyggere, men samtidig hermed foreligger Forslag om Ændringer i den kommunale Beskatning, Ændringer, som opfyldte de særlige af Købstæderne i saa mange Aar nærede Ønsker. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds forbavsedes meget over en Forklaring, jeg havde givet om, hvorfor der af Regeringen var stillet Forslag om § 32, idet Forslaget var stillet alene af Hensyn til den almindelige Vælgerklasse paa Landet. Ja, det ærede Medlem forbavsedes over denne Forklaring, men den hørte jo ogsaa udelukkende hjemme i det ærede Medlems egen Fantasi. Saa undredes det ærede Medlem over, at jeg i min Omtale af Ændringsforslagene til §§ 32 og 33, stadig saa hen til de nu bestaaende kommunale Forhold, medens jeg burde være gaaet ud fra, at hele denne Ordning nu kun var noget ganske kortvarigt, noget, som det slet ikke var værd at tale om længere. Jeg skal sige det ærede Medlem, at jeg foretrækker altid at blive ved Jorden, at tage Tingene, som de ere i det givne Øjeblik. Jeg finder det langt rigtigere og naturligere at indpasse de stillede Ændringer i de nu ved Loven bestaaende Forhold og at sammenligne dem med disse, fremfor her at tage Hensyn til de forandrede Forhold paa det kommunale Omraade, som ventelig med Tiden kunne gennemføres. Det ærede Medlem troede ikke, at der var nogen Fare ved at faa Skatte- og Valgændring for København ind paa dette Forslag; han mente endog, at det, at en hel Omordning af københavnske Skatteforhold og københavnske Valgforhold kom med, saa langt fra at lægge Hindringer i Vejen for Skattereformen snarere vilde lette dens Gang i det andet Ting. Jeg tror, at det ærede Medlem ogsaa her var ude paa Fantasiens Omraade. Der er talt saa meget om det enstemmige Ønske fra Borgerrepræsentationen, hvortil Magistraten har sluttet sig og endog Overpræsidenten. Men lad mig erindre om, at i Henvendelsen til Regering og Rigsdagen skriver Magistraten, at principielt har man ikke noget at erindre mod de under Nr. 1 og 2 fremsatte Forslag om at faa Ret til at paalægge Indkomstskatten efter en stigende Skala og en vis Bevægelsesfrihed med Hensyn til Skatteansættelsen, men man maa dog for-